

Nezahájení kardiopulmonální resuscitace v případě selhání životních funkcí je závažným rozhodnutím vedoucím ke smrti pacienta. Jedinou kontraindikací resuscitace jsou jasné známky smrti a trauma jednoznačně neslučitelné se životem. V doporučení domácích i zahraničních odborných společností v oboru anesteziologie a resuscitace se mezi kontraindikace resuscitace řadí také terminální fáze nevléčitelných onemocnění. Z hlediska českého právního systému však nelze toto doporučení akceptovat a za případné nezahájení resuscitace může být lékař trestně odpovědný.

Etické kodexy i zákony České republiky vyžadují pro nezahájení resuscitace informovaný souhlas pacienta a staví svobodnou vůli pacienta na první místo v rozhodovacím procesu. Je proto potřeba pacienty dostatečně informovat o jejich zdravotním stavu i terapeutických možnostech. K tomu je potřeba dostatečně vzdělávat lékaře v oblasti komunikace s nevléčitelně nemocným pacientem.

Úmluva o lidských právech a biomedicíně přináší do českého práva institut dříve vysloveného přání, který je dobře známý například v USA a který je klíčový při přání pacienta nebýt resuscitován. Je proto potřeba upravit právní normy České republiky ve vztahu k dříve vysloveným přáním a jasně tato budoucí přání vymezit. Zároveň je potřeba vyřešit organizační záležitosti vztahující se k dříve vysloveným přáním a jejich plnění.